

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 659/2016
31.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.С., због кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.С., адвоката М.К., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К бр.8/2015 од 26.03.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 326/15 од 23.12.2015. године, у седници већа одржаној дана 31.05.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.С., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К бр.8/2015 од 26.03.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 326/15 од 23.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу К бр.8/2015 од 26.03.2015. године окривљени С.С., оглашен је кривим због извршења кривичног дела убиства из члана 113. у покушају у вези члана 30. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од шест година у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 23.10.2013. године до 07.03.2014. године.

Истом пресудом обавезан је окривљени С.С. да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 57.755,00 динара и на име судског паушала износ од 5.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, а у смислу члана 264. став 1. и члана 261. став 2. тачка 9. ЗКП.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 326/15 од 23.12.2015. године усвојена је жалба браниоца окривљеног С.С., па је преиначена пресуда Вишег суда у Нишу К бр.8/2015 од 26.03.2015. године тако што је окривљени С.С. оглашен кривим због извршења кривичног дела убиства из члана 113. КЗ у покушају у вези члана 30. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од шест година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 23.10.2013. године до 07.03.2014. године.

Наведеном пресудом обавезан је окривљени С.С. на плаћање трошкова кривичног поступка насталих пред судом правног лека у износу од 5.000,00 динара, судског паушала у износу од 10.000,00 динара, све укупно 15.000,00 динара, са роком плаћања од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је у делу одлуке о трошковима поступка првостепена пресуда остала неизмењена, а жалба Вишег јавног тужиоца у Нишу одбијена као неоснована.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног С.С., адвокат М.К., због повреде закона из члана 439. тач. 1. и 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побиијане пресуде укине и предмет врати надлежном суду на поновни поступак и одлуку или да преиначи другостепену пресуду и окривљеног осуди за кривично дело изазивање опште опасности из члана 278. став 5. КЗ на казну затвора у трајању притвора, или за кривично дело из члана 113. у вези члана 30. КЗ за евентуални умишљај у краћем трајању од изречене санкције.

Разматрајући захтев за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.С. је неоснован.

Бранилац окривљеног С.С. у захтеву наводи да из утврђеног чињеничног стања у току овог кривичног поступка произилази да пројектил није био испаљен у правцу тела оштећене, да није било нишањења, па самим тим ни покушаја убиства, тако да је окривљени могао бити оглашен кривим због кривичног дела изазивање опште опасности и то из нехата, а обзиром да су и првостепени и другостепени суд окривљеног огласили кривим због извршења кривичног дела убиство у покушају, на штету окривљеног учињена је повреда закона из члана 439. тачка 1. ЗКП-а.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног С.С. је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани, и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге да се у радњама окривљеног стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, а које

Врховни касациони суд у свему прихвата, и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.С. се указује на повреду закона из члана 439. тачка 3. ЗКП наводима да је окривљени осуђен на казну затвора у трајању од шест година и то првостепеном пресудом зато што је кривично дело убиство у покушају учинио са директним умишљајем, а другостепеном пресудом зато што је исто кривично дело учинио са евентуалним умишљајем, при чему је суд занемарио одредбу члана 30. КЗ којом је предвиђено да ће се учинилац казнити казном затвора за то дело или ублаженом казном, обзиром да су и првостепени и другостепени суд изrekli једнаке казне на граници доњег минимума за кривично дело убиства, а занемарена је и одредба члана 57. КЗ.

Чланом 30. став 2. КЗ прописано је да ће се учинилац за покушај казнити казном прописаном за кривично дело, или ублаженом казном.

Одредбом члана 113. КЗ прописано је да ко другог лиши живота казниће се затвором од пет до петнаест година.

Имајући у виду да је окривљени С.С. због кривичног дела из члана 113. у вези члана 30. КЗ осуђен на казну затвора у трајању од шест година, по налажењу Врховног касационог суда, казна затвора у наведеном трајању изречена је у оквиру законом прописаних граница за покушај кривичног дела за које је оглашен кривим, па како члан 30. став 2. КЗ прописује могућност ублажавања казне, али не и такву обавезу, не стоји повреда закона из члана 439. тачка 3. ЗКП на коју се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног С.С. указује, па је захтев и у том делу оцењен као неоснован.

Из напред наведених разлога, донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић,с.р.**